

Louis Pasteur

Savantul care a descoperit
cum putem combate microbii

Micii mei
EROI

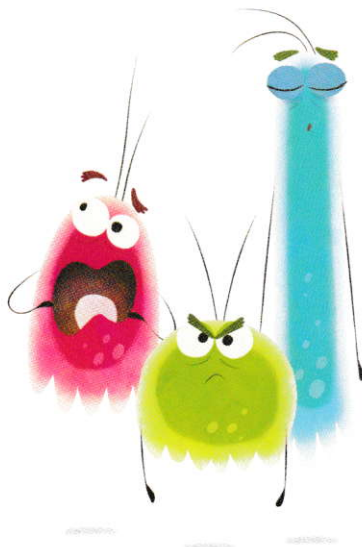

București
2019

Sigur mama și tata ți-au spus de sute de ori să te speli pe mâini înainte de masă, nu-i așa? Și au mare dreptate. Chiar dacă tu nu le vezi, există foarte multe vietăți care ne pot îmbolnăvi sau care pot altera mâncarea. Este vorba despre microbi.

Mă numesc Louis Pasteur și am fost cel dintâi care i-am descoperit, mulțumită cercetărilor mele la microscop. Astfel am inventat microbiologia, știința care studiază vietățile pe care nu le putem vedea cu ochiul liber. Chiar dacă numele ei ți s-ar putea părea ciudat, această știință a salvat milioane de vieți de când am inventat-o: datorită ei te poți apăra de multe boli cu ajutorul vaccinurilor și poți bea un pahar de lapte îmbuteliat cu multe zile înainte, fără să te doară burta după aceea. Pentru mine, care am crezut întotdeauna că, în știință, cel mai bun lucru e să-i poți ajuta pe ceilalți, aceasta reprezintă adevărata recunoaștere a atâtor ani de studii și de strădanie. Dacă vrei să afli cum am reușit, continuă să citești.

Aceasta este povestea mea.

M-am născut pe 27 decembrie 1822 în Dole, un orașel francez străbătut de un râu frumos și înconjurat de păduri și câmpuri. Tata era tăbăcar, însă cu ani în urmă fusese un brav soldat al lui Napoleon. El mi-a insuflat dragostea pentru țara în care trăiam, Franța, și mai cu seamă **m-a învățat să fiu disciplinat și tenace.**

Deși trecuseră mulți ani de când părăsise armata, tata se purta uneori ca și cum ar fi fost încă acolo.

- Hai, soldat Louis, dă-te jos din pat!
- Dar, tată, e devreme...
- Nu poți să întârzii la școală, trebuie să-ți respecti obligațiile.
- Încă nu s-a înălțat soarele...
- Nu mai protesta! Hai, un', doi, un', doi...

Cu toată insistența tatălui meu, mie îmi plăceau mai mult pensulele decât manualele. Aș fi vrut să mă fac pictor când aveam să fiu mare! Eram atât de pasionat, încât cred că le făcusem portretul tuturor locuitorilor din Arbois, satul în care se mutase familia mea. Adevărul e că eram destul de bun, însă nu toți erau la fel de entuziasmați de talentul meu artistic.

- Felicitări, băiete, ești foarte talentat la pictură!
- Mulțumesc mult, domnule.
- Cu siguranță, tatăl tău trebuie să fie tare mândru!
- Deh, eu n-aș fi chiar atât de sigur.

Nu că tatălui meu nu i-ar fi plăcut tablourile mele; doar că el voia să mă străduiesc cât pot de mult la învățătură. Urmându-i sfaturile, **la 21 de ani am reușit să intru într-una dintre cele mai importante școli din Franța, l'École Normale Supérieure din Paris.**

Am descoperit că știința mă fascina și că mă pricepeam binișor.

Din clipa aceea am hotărât că țelul meu avea să fie să devin un mare om de știință. La doi ani după terminarea studiilor eram deja profesor de chimie la Universitatea din Strasbourg, iar la 26 de ani, pentru primele mele descoperiri științifice, am fost premiat cu Legiunea de Onoare, cea mai însemnată distincție în Franța!

